

Zulmün Şafaklarında Söken Aydınlık

Bir dünya hayal ederdim. Bir dünya hayal ederdim eskiden... Herkesin barış içinde yaşadığı, savaşların ve zulmün olmadığı bir dünya... Eskiden her gece beni uzaklara, çok uzaklara götüren rüyalar görürdüm. Artık rüya görmüyorum... Korkuyorum, bir daha rüya görememekten değil... Bu kâbustan uyanamamaktan... Korkuyorum, bir daha sokaklarda koşuşturan çocukların kahkahalarını duyamamaktan... Korkuyorum; bir daha gündüzü, göğü ve gökte parlayan güneşi görememekten... Ve artık hayal kurmuyorum...

Ses... Eskiden sesler duymayı severdim. Eğer bir ses çalınıyorsa kulaklarıma, orada biri vardı. Oysa şimdi bütün sesleri bastıran bir ses duyuyorum ve biliyorum orada birileri var ama o sestten korkuyorum. Kulakları sağır eden bir ses yankılanır önce. Etrafta belli belirsiz çığlıklar kopmaya başlar, kadınlar çocuklarını yanlarına alıp evlerine kaçırlar ve... Geride kalanların sessizliği sarar bütün sokakları... İşin zor yanı bu da değildir aslında... Eğer dışarıdan gelmeye başlayan silah sesleriyle beraber kollarınızın arasında size “Abla, ben de ölecek miyim?” diye soran bir kardeşiniz varsa ilk önce onu sakinleştirmeniz gerekir. Benim de son birkaç dakikadır yaptığım tek şey, kız kardeşimin bukleli altın saçlarını okşayarak ona “Ben buradayım...” demekten başka bir şey değildi...

Altı yedi yaşlarında olan kız kardeşim kollarımın arasında neredeyse kaybolmuşken ve bana “Abla ölmek nasıl hissettirir sence? Babam da böyle mi hissetmiştir?” derken ona hiçbir şey olmayacağını anlatmam zordu. Korkuyordum, bu korku yetmezmiş gibi bir de kardeşimin sorusu babamın güzel yüzünü gözlerimin önüne getirmişti. Babam... Benim babam cesur bir adamdı. Esareti kabul etmeyecek kadar da özgür bir adamdı benim babam. Sonra bir kuş oldu ve bu acımasız, zalim dünyanın zincirlerinden kurtulup masmavi olduğunu düşündüğü o özgürlüğün gökyüzüne doğru uçmaya başladı... Ufuklarda kayboldu benim babam... Babam ölmüştü... Ama o, o ölmezdi... Bizi bırakmazdı... O bizim güneşimizdi; bizi bu kadar zulmün içerisinde bir başımıza güneşsiz bırakamazdı... Ülkemizin batan güneşi misaliydi o... O gitti... O gidince güneş bir daha doğmamaya yeminler etti... Yıldızsız bir gece hakim oldu bütün ülkeye...

O an gözüm duvarda asılı duran babamın fotoğrafına kaydı. Belki de dışarı çıkmalıydım ama yapamadım. Ben Mahruze'ydim. Ben gündüz doğan bir aydım sadece, ışığım kendime bile yetmezken kalkıp ışık saçamazdım... Ben dışarıda kükreyen zulmün ufuklarına varamazdım... Bizim gündüz doğan bir aya değil, geceleyin bile batmayacak, sonsuz bir güneşe; zulmün şafaklarında sökecek ve bir daha kaybolmayacak bir aydınlığa ihtiyacımız vardı. Bu düşüncelerle cedelleşirken kardeşime daha da sarıldım. Sımsıkı sardım onu kollarımla ve kulağına eğilip çatallaşmış bir sesle hafifçe fısıldadım ona: “Ölüm sana elem hediyesini vermeyecek Zeynep. Merak etme, ben sana güneşi vereceğim Zeynep...”

“Mahruze...” diye bağırان annemin sesi bir anlığına tüfek seslerini bile bastırmıştı. Başım ani bir hareketle kapıya döndü ve aralık kapıdan bakan annemi gördüm. Annemin gözleri kızarmıştı. Neler olduğunu soran gözlerle ona baktığımda başını evin tavanına çevirdi. “Gitmeliyiz... Gitmelisiniz...” Annemin ağlamamak için direnen sesi kulağıma doldu. Aniden irkildim. “Gitmeliyiz? Sensiz mi? Hem nereye gideceğiz?” Bunları söylerken sesim istemsiz bir şekilde titremişti. Zeynep kollarımın arasından kaçarak anneme sarıldı. “Nereye gidiyoruz, anne?” Sonra hepimizi ürkün bir çığlık duyduk. Bu çığlığı biliyorduk...

Apar topar dışarı çıktık ve kan gölüne dönmüş sokağımızı gördük. Az önce duyduğumuz çığlık komşumuz olan bir kadından gelmişti. Bu çığlık acı bir kaybın acı haykırışıydı. O anda küçük bir çocuğu yerde cansız uzanırken gördüm. Ağlamak istiyordum, sesim bir daha çıkmamak üzere kısılana kadar bağırarak istiyordum... Ama artık ne ağlayabileceğimden ne de sesimin çıkabileceğinden emindim. Emin olduğum bir şey vardı. Orada yatan kişi ben değildim ama ölüyordum... Ruhumun öldüğünü hissediyordum... Yaşamıyordum, yaşıyor olamazdım... Ve aniden ruhum ölmek üzere olduğunu yeni fark eden bir balık gibi çırpınmaya başladı... Bu ülkedeki her çocuğun bir gün haykırmak zorunda kalacağı sözleri şu an ruhum ağlayarak söylüyordu: Elveda... Elveda çocukluğum...

Annemin korku taşan gözleri bana döndü ve bana neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle aynı sözleri söyledi: “Git buradan Mahruze! Yalvarırım...” Nereye gideceğim anne?! Gideceğim neresi var ki benim bu dünyada! Söylesene savaşın olmadığı bir ülke, zulmün çalmadığı bir kapı var mı bu dünyada? Ben içimden bunları geçirirken annem benim dizlerime sarılıp yüzünü kapatmış olan kız kardeşimin yanına eğildi ve tam ona bir şeyler söyleyecekken hiddetli bir haykırış koptu yan sokaktan. Başımızı sokağın sonuna çevirdiğimizde orada Seyit Affan’ı gördük. Seyit Affan bu semtin büyüğüydü, şairdi; kim bir derdi olursa ona gider, dermanını onda arardı. Kavga etmeyi hiç sevmezdi, nefreti ve düşmanlığı sevmediği gibi. Şu ana kadar ne kavga ettiğini ne de birine zarar verdiğini görmemiştim. Şimdiyse merhamet ve bilgelik timsali o adam bir grup askerinin karşısında kanlı canlı duruyordu.

Bir yandan askerlerle konuşuyor, diğer yandan elindeki taşı dünyanın en değerli silahıymış gibi sıkıca tutuyordu. Seyit Affan bağıriyordu, içinde ukde kalan her şeyi askerlere haykırıyordu. “Her şeyi!” dedi. “Her şeyi aldınız! Siz yıktığının sadece bir şehir olduğunu mu zannediyorsunuz? Hayır! Hayır, şehirler yeniden kurulabilir! Yıktığınız her bina yeniden yapılabilir! Ama sizin yıkık dökük bir harabeye çevirdiğiniz binalar, şehirler değil; çocukların umutları, insanların kahkahalarıydı! Bizdik!” Seyit Affan bunları söylerken çok hiddetli görünüyordu. Ama gözlerinde başka bir duygu vardı: hırs. “Siz her şeyi çaldınız! Umutları, hayalleri, geleceği, güneşi... Ve ben sizin yıktıklarınızdan bir parçayla geceyi batırıp güneşi yeniden doğuracağım bu zulmün altında ezilen şehre!” Seyit Affan taşı atmak için kolunu kaldırmıştı ki kulağımıza dolan tok bir tüfek sesi hepimizi tek bir noktaya bakmaya zorladı. O anda bu şehrin sokaklarına dökülmüş en asil ve bilge kan yerleri kızıla boyarken bir parıltı gördüm Seyit Affan’ın gözlerinde... Bir ışık... Asla batmayacak, gecelerimize doğan bir güneş... Zulmün şafaklarında söken bir aydınlık...

Zeynep’le beraber hemen içeriye koştum ve duvarda duran babamın resmine parmak uçlarımla dokundum. Aniden babamın sesi kulaklarımda yankılanmaya başladı. “Savaşman gerekebilir Mahruze... Geceni bekleyen zarif bir ayken karanlığa doğması gereken bir güneş olman gerekebilir... Bana söz ver, Mahruze! O gün geldiğinde kaçmayacağına dair söz ver!” Dolan gözlerimi sildim ve elime ne geçerse aldım. Bugün kaçamazdım, bugün basit ve güneşe muhtaç bir ay olduğuma inanamazdım! Bugün olmazdı! Ben güneş olmalıydım! Zulmün şafaklarında doğan güneş! Derin bir nefes aldım ve sanki babam beni duyacakmış gibi onun fotoğrafına fısıldadım. “Söz veriyorum, baba! Söz veriyorum!” Kardeşim bana baktı ve dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Biliyorum abla... Güneşi bana vereceğini biliyorum...” Ağlamamak için kendimi hemen dışarıya attım. Dışarıda çığlıklar kopuyordu, herkes elinden ne geliyorsa, bu ufacak bir çakıl taşı atarak dahi olsa bize millerce uzakta olan ufka ulaşmaya çalışıyordu. Ve görüyordum... Zulmün şafaklarında söken bir aydınlık

görüydüm. “Görüyorum, baba! Güneşi görüyorum!” Görüyordum... Güneşi görüyordum...
Bizim güneşimizi...